

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1285/2553

การรถไฟแห่งประเทศไทย โจทก์ บริษัท เกียรตินาคิน จำกัด จำกัด

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 474, ป.พ.พ. มาตรา 193/30

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ซื้อที่ดินจากจำเลยโดยจำเลยรับรองคุณภาพของที่ดินเป็นพิเศษเป็นเวลา 1 ปี จึงมิใช่การซื้อขายธรรมดา ทั้งตามคำฟ้องโจทก์ฟ้องให้จำเลยรับผิดชอบในค่าเสียหายที่เป็นค่าเสื่อมคุณภาพและค่าส่วนต่างที่ดินที่โจทก์ต้องซื้อที่ดินใช้ทดแทนที่ดินที่เสื่อมคุณภาพตามข้อตกลงรับประกันสินค้าตามสัญญาซื้อขาย มิใช่เป็นเรื่องโจทก์ใช้สิทธิเรียกร้องให้จำเลยรับผิดชอบในความชำรุดบกพร่องแห่งทรัพย์สินซึ่งจะทำให้คดีโจทก์มีอายุความ 1 ปี ตามป.พ.พ. มาตรา 474 แต่เป็นกรณีโจทก์ใช้สิทธิเรียกร้องให้จำเลยรับผิดชอบตามข้อตกลงพิเศษแห่งสัญญาดังกล่าวข้างต้นซึ่งไม่มีกฎหมายบัญญัติอายุความไว้โดยเฉพาะจึงมีอายุความ 10 ปี ตามมาตรา 193/30

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยตกลงขายที่ดินน้ำมันเคลือบเงาชนิดทาและสีแดงกันสนิมให้แก่โจทก์รวม 2 สัญญาเป็นเงิน 287,316.40 บาท และ 153,010 บาท ตามลำดับ โดยมีข้อตกลงว่าจำเลยรับประกันการเสื่อมคุณภาพของที่ดินเป็นเวลา 1 ปี นับแต่วันส่งมอบสินค้า หากเกิดการเสื่อมคุณภาพของที่ดินระหว่างเวลาประกันจำเลยจะเปลี่ยนที่ดินใหม่ และหากจำเลยผิดสัญญาจำเลยยอมรับผิดชอบในความเสียหายที่โจทก์ได้รับจากการต้องซื้อที่ดินในราคาแพงกว่าราคาที่ซื้อจากจำเลยปรากฏว่าในระหว่างเวลาประกันที่ดินที่จำเลยส่งมอบแก่โจทก์จำนวนหนึ่งเสื่อมคุณภาพ ไม่สามารถใช้งานในกิจการของโจทก์ได้ โจทก์จึงให้จำเลยนำที่ดินไปเปลี่ยนให้แก่โจทก์หรือนำเงินไปชำระแทนตามข้อตกลงในสัญญา แต่จำเลยเพิกเฉย โจทก์จึงต้องซื้อที่ดินจากผู้ขายรายอื่นทดแทนที่ดินของจำเลยที่เสื่อมคุณภาพ จำเลยต้องรับผิดชอบในค่าเสียหายที่เป็นค่าเสื่อมคุณภาพเป็นเงิน 196,638.18 บาท และค่าเสียหายที่โจทก์ต้องซื้อที่ดินใช้ทดแทนเป็นเงินส่วนต่าง 44,272.32 บาท รวมเป็นค่าเสียหายทั้งสิ้น 240,910.50 บาท ต่อมาวันที่ 9 สิงหาคม 2547 จำเลยทำหนังสือรับสภาพหนี้ให้โจทก์โดยขอผ่อนชำระค่าเสียหายเป็น 6 งวด เป็นเงินงวดละ 40,000 บาท และงวดสุดท้ายชำระเป็นเงิน 40,910.50 บาท แต่จำเลยก็ไม่ชำระหนี้แก่โจทก์จำเลยจึงต้องรับผิดชอบดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 9 สิงหาคม 2547 จนถึงวันฟ้อง โดยโจทก์ขอคิดเพียง 37,642 บาท รวมเป็นค่าเสียหายและดอกเบี้ยทั้งสิ้น 278,552.76 บาท ขอให้บังคับจำเลยชำระเงินจำนวนดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 240,910.50 บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยให้การว่า โจทก์ทำคดีมาฟ้องเกินกว่าระยะเวลาประกันคุณภาพสินค้า 1 ปี จำเลยจึงไม่ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ คำฟ้องโจทก์ขาดอายุความ ขอให้ยกฟ้อง ระหว่างพิจารณา จำเลยแถลงขอถอนคำให้การในข้อ 1.1, 1.2, 1.3, 1.5 และ 1.6 คงเหลือข้อต่อสู้เฉพาะเรื่องอายุความตามข้อ 1.4 เท่านั้น และโจทก์กับจำเลยแถลงรับข้อเท็จจริงต่อศาลชั้นต้นว่า จำเลยทำสัญญาซื้อขายสินค้าตามคำฟ้องโจทก์ ต่อมาจำเลยผิดสัญญาและทำหนังสือรับสภาพหนี้ให้โจทก์เมื่อวันที่ 9 สิงหาคม 2547 ศาลชั้นต้นเห็นว่า คดีพอวินิจฉัยได้ จึงให้งดสืบพยานโจทก์และพยานจำเลย พิพากษายกฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายืน

จำเลยไม่แก้อุทธรณ์ จึงไม่กำหนดค่าทนายความชั้นอุทธรณ์ให้ โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ข้อเท็จจริงที่โจทก์และจำเลยโต้แย้งกันรับฟังเป็นยุติได้ว่า จำเลยขายสินค้าน้ำมันเคลือบเงาชนิดทาและสีแฉกกันสนิมให้แก่โจทก์ โดยจำเลยรับประกันการเสื่อมคุณภาพของสีเป็นเวลา 1 ปี นับแต่วันส่งมอบ โจทก์ได้รับมอบสีจากจำเลยเมื่อวันที่ 12 มิถุนายน 2544 และวันที่ 6 สิงหาคม 2544 ตามลำดับ ต่อมาหน่วยงานของโจทก์เบิกสีดังกล่าวไปใช้ปรากฏว่าสีดังกล่าวเสื่อมคุณภาพไม่สามารถใช้งานในกิจการของโจทก์ได้ โดยโจทก์พบเห็นความเสื่อมคุณภาพของสีเมื่อวันที่ 18 กรกฎาคม 2544 และวันที่ 14 สิงหาคม 2544 ตามลำดับ ซึ่งล้วนยังอยู่ในช่วงเวลาที่จำเลยรับประกันการเสื่อมคุณภาพของสีคือภายในเวลา 1 ปี นับแต่วันส่งมอบสินค้า ต่อมาจำเลยทำหนังสือรับสภาพหนี้ลงวันที่ 9 สิงหาคม 2547 รับที่จะชดใช้เงิน 240,910.50 บาท ให้แก่โจทก์ โดยผ่อนชำระรวม 6 งวด เป็นเงินงวดละ 40,000 บาท และงวดสุดท้ายเป็นเงิน 40,910.50 บาท แล้วจำเลยผิดนัดชำระหนี้ คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์แต่ประการเดียวว่า สิทธิเรียกร้องตามคำฟ้องของโจทก์ขาดอายุความหรือไม่ โดยศาลล่างวินิจฉัยว่าโจทก์มาฟ้องเกิน 1 ปี นับแต่โจทก์พบเห็นความชำรุดบกพร่อง และแม้จำเลยทำหนังสือรับสภาพหนี้ แต่โจทก์ก็ฟ้องคดีเกิน 2 ปี นับแต่วันที่จำเลยทำหนังสือดังกล่าว คดีโจทก์จึงขาดอายุความนั้น เห็นว่า การซื้อขายสินค้านี้มีการรับรองคุณภาพของสีไว้เป็นพิเศษโดยมีอายุการประกัน 1 ปี ปรากฏตามใบสั่งซื้อเลขที่ 440386 ลงวันที่ 9 เมษายน 2544 และใบสั่งซื้อเลขที่ 440593 ลงวันที่ 12 มิถุนายน 2544 เอกสารหมาย จ.4 และ จ.5 ท้ายสัญญาซื้อขายอันถือได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของข้อตกลงในการซื้อขาย เมื่อการซื้อขายดังกล่าวมีการรับรองคุณภาพสินค้าไว้เป็นพิเศษจึงมิใช่การซื้อขายธรรมดา ทั้งตามคำฟ้องก็แสดงแจ้งชัดว่าโจทก์ฟ้องให้จำเลยรับผิดชอบในค่าเสียหายที่เป็นค่าสีเสื่อมคุณภาพและค่าส่วนต่างที่โจทก์ต้องซื้อสีมาใช้ทดแทนสีที่เสื่อมคุณภาพตามข้อตกลงรับประกันสินค้าตามสัญญาซื้อขาย มิใช่เป็นเรื่องโจทก์ใช้สิทธิเรียกร้องให้จำเลยรับผิดชอบในความชำรุดบกพร่องแห่งทรัพย์สินธรรมดาซึ่งจะทำให้คดีโจทก์มีอายุความ 1 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 474 อีกทั้งมิใช่การใช้สิทธิเรียกร้องที่เกิดจากจำเลยผู้เป็นลูกหนี้รับสภาพความรับผิดชอบแต่ประการใด แต่เป็นกรณีโจทก์ใช้สิทธิเรียกร้องให้จำเลยรับผิดชอบข้อตกลงพิเศษแห่งสัญญาดังกล่าวข้างต้นซึ่งไม่มีกฎหมายบัญญัติอายุความไว้โดยเฉพาะ จึงมีอายุความ 10 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/30 โจทก์ฟ้องคดีนี้เมื่อวันที่ 30 ตุลาคม 2549 ซึ่งยังไม่พ้นระยะเวลา 10 ปี สิทธิเรียกร้องของโจทก์จึงยังไม่ขาดอายุความ ที่ศาลล่างพิพากษายกฟ้องเพราะเห็นว่าคำฟ้องโจทก์ขาดอายุความนั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วยฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น และการที่จำเลยขอถอนข้อต่อสู้อื่นๆ ตามคำให้การคงเหลือเฉพาะเรื่องอายุความเท่านั้น เมื่อข้อต่อสู้ในเรื่องอายุความฟังไม่ขึ้นเสียแล้ว จำเลยจึงต้องรับผิดชอบตามฟ้อง" พิพากษากลับ ให้จำเลยชำระเงิน 278,552.76 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 240,910.50 บาท นับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 30 ตุลาคม 2547) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ และให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสามศาลแทนโจทก์โดยกำหนดค่าทนายความรวม 10,000 บาท

องค์คณะ

อนันต์ ชุมวิสุตระ · วรพจน์ วิไลชนม์ · นิพนธ์ ใจสำราญ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/1285/2553>